

Wieke van Oordt,
Vere Spijker en Jorik Schaudt

Het geheim van het zwarte zonlicht

Tekeningen ivan en ilia

LEOPOLD / AMSTERDAM

AVI E5/M6

Eerste druk 2015

© 2015 tekst: Wieke van Oordt / www.wiekevanoordt.nl

Omslagillustratie: Saskia Halfmouw

Illustraties binnenwerk: ivan en ilia

Vormgeving omslag, logo en schutbladen: Rob Galema

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6804 8 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Vuurwerk in de zomer

Luuk legt zijn handen tegen zijn oren.

‘Wat is dat?!’

Fiieeeeeeeuw. Een hoog geluid schuurt en jankt ergens vlak bij zijn hoofd. Hij duikt ineen. Weg, weg ermee.

Fiieeeeeeeuw.

‘Au.’ Hij kijkt opzij en ziet dat Hasna, met wie hij op weg is naar school, er ook last van heeft. ‘Wat een rotgeluid!’ zegt Hasna. ‘Welke gek steekt er om acht uur ’s ochtends vuurwerk af?’

Fiieeeeeeeuw.

Luuk en Hasna duwen nu allebei hun handen stevig tegen de zijkanten van hun hoofd. Ze kijken om zich heen. Waar komt het fluitende geluid vandaan?

‘Vuurwerk om acht uur?’ Luuk schudt zijn hoofd, alsof hij het gesis weg kan schudden. ‘Dat is nog niet het raarste. Wie steekt er nou vuurwerk af in de zomer? Dan zie je er toch niks van? Het is hartstikke licht.’

‘Ja, dat is waar.’

Luuk legt zijn hoofd in zijn nek en tuurt de lucht boven zich af. Links huizen en bomen, en rechts huizen en bomen. Het is een klein beetje bewolkt, hier en daar ziet hij wat witte wolken.

‘Ik zie geen vuurwerk,’ zegt hij. ‘Jij?’

Ook Hasna kijkt zoekend om zich heen. ‘Daar!’ roept ze opeens.

Luuk kijkt waar ze heen wijst, schuin rechts omhoog. En dan ziet hij het. Daar, boven de daken, vliegt iets door de lucht.

‘Dat is toch geen rotje? Het lijkt meer een stuk steen.’

En dat stuk steen suist met een enorme vaart naar beneden. Zo snel dat erachteraan in de lucht een streep wordt getrokken, zoals hij dat ook wel eens ziet bij straaljagers. Is het een komeet?

‘Hasna...’

Fiieeeeeeeuw.

Het komt recht op hen af!

‘... dat ding gaat inslaan! We moeten hier weg!’

Ze beginnen achteruit te lopen.

‘Die steen komt hierheen.’ Hasna fluistert. Of misschien kan Luuk haar minder goed horen omdat het sissende geluid harder wordt.

Fiieeeeeeeuw.

Hun hoofden omhoog, hun handen zonder dat ze het merken op elkaars mouw. De steen daalt en daalt met een supersnelheid. Het stuk is nu de daken voorbij en komt in de richting van...

‘Achteruit!’ Luuks stappen gaan sneller, maar achteruitlopen en tegelijk omhoogkijken gaan lastig samen.

Hij struikelt en valt op de stoep. Zijn handen proberen zijn val te breken, maar helaas. Zijn rugtas glijdt van zijn schouder.

Hasna sjort aan zijn arm. ‘Luuk! Sta op! Snel nou, dat ding...’

Fiieeeeeeeuw!

Hij kijkt over Hasna’s schouder naar de steen. Die giert

en sist nu vlak voor hen en vliegt met een boogje in de richting van een stukje land vlak bij hen.

BAM.

Luuk knijpt zijn ogen dicht en houdt zijn handen tegen zijn oren. Nee, het is geen rotje en het is geen megaknaller. Dit maakte een heel ander geluid toen het neerkwam. Maar wat het is en waar het nou precies is terechtgekomen, interesseert Luuk even niet. Want er is opeens iets anders aan de hand wat al zijn aandacht opeist. Hij krabbelt overeind.

‘Hasna,’ zegt hij hees.

‘Ja,’ fluistert ze terug.

‘Zie jij het ook?’

‘Ja.’

Domme vraag eigenlijk. Want hoe kan iemand dit níét zien?

Het is donker geworden.

Opeens. Om vijf over acht op een zomerochtend.

Toen was het donker

Het is niet stikdonker. Of spookhuisdonker. Of garage-donker, vlak voordat je het lichtknopje vindt.

Het is meer alsof het flink schemert en elk moment de lantaarnpalen kunnen aanfloepen, omdat het dan echt avond is geworden. Zo'n soort donker.

'De zon is... weg.' Luuk kijkt naar boven. Net zag hij nog wolken en stukken blauwe lucht. Nu is het halfduister. Hij kan nog steeds wolken zien, maar er is geen stukje blauw meer te ontdekken. Nergens. Het is of de zon opeens zwart licht geeft.

'O, wacht.' Hasna zegt het rustig. 'Ik weet het al. Dit is een... hoe heet dat ook alweer? We hebben het op school gehad, dat het opeens even donker wordt. Voor een tijdje. Een zonsverdonkering.'

'Verduistering,' verbetert Luuk. 'Een zonsverduistering. Zou dat het zijn?'

'Ja, tuurlijk. Wat moet het anders zijn?' zegt ze. 'Wat zei meester Friso daar ook alweer over? Dat er dan iets voor de zon schuift.'

'De maan,' zegt Luuk.

'Dat er iets voor de maan schuift? Nee man, dat is een máánsverduistering.'

'Nee, ik bedoel dat de maan voor de zon schuift,' zegt Luuk. 'Jij zei "iets". Dat "iets" is dus de maan.'

'Oja. Nou. Opgelost.'

Ook in het halfdonker kan Luuk de ogen van Hasna zien glinsteren.

‘Ik denk niet dat het er echt eentje is. Want...’ Hoe zal hij het zeggen zonder dat het lijkt of hij opschept?

‘Wahat?’ Geduld is niet Hasna’s sterkste punt.

‘Het was niet op het nieuws en eh, anders had ik het wel geweten,’ zegt hij.

Anderhalve tel duurt het voordat Hasna in lachen uitbarst.

‘Wat! Hebben ze je niet even gebeld vanochtend?’ zegt ze. ‘Nou, dat kan natuurlijk helemaal niet, je hebt gelijk.’

‘Nee. Has! Je weet dat ik er best veel van af weet. En dat ik sterren kijken leuk vind. Ik zit toch bij De Melkweg, die hobbyclub voor sterrenkijkers.’

‘O ja, dan gaan jullie naar sterren kijken in een weiland. Met die meneer Benali. Maar dit is de zon.’

‘De zon is ook een ster,’ zegt Luuk.

‘En de maan?’

‘Niet.’

‘Wat is het dan?’ vraagt Hasna. ‘Een planeet?’

‘Nee, de maan is gewoon de maan. Luister nou...’

‘De zon is geen zon, maar de maan is wel de maan.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Weet je zeker dat je er veel van afweet, Luukie?’

‘Maar daar gaat het nou even niet over!’ Luuk stampet op de grond. Wat kan Hasna toch altijd doormekkeren. ‘Zonsverduisteringen zijn er niet opeens of zo. Ze weten altijd precies wanneer die komen. Kunnen ze uitrekenen.’

‘O ja? Wanneer is de volgende dan?’ vraagt ze.

Luuk kijkt naar zijn schoenen. ‘Over een maand, nee, twee, nee... ik weet het niet precies.’

‘Dus je weet niet wanneer er eentje is, maar je weet wel dat dit er geen is?’

Echt. Hoe Hasna toch altijd alles zo kan draaien dat het net lijkt of hij onzin staat te vertellen.

‘Has...’

Een stomp tegen zijn schouder. ‘Joh. Kom op. Ik zit maar te dollen. Jij weet veel van sterren. Weet ik toch. Je hebt voor je verjaardag zo’n sterrenverrekijker gekregen.’

Een sterrenverrekijker. Nee, dit is niet het moment om haar te vertellen dat het zo niet heet.

‘Luuk...’ zegt Hasna dan. ‘Gek hè, dat het zo donker is opeens? Ik vind het raar. Jij?’

Hij knikt. Daar zijn ze het tenminste over eens.

De steen...

‘Het werd donker toen de steen neerkwam,’ zegt Luuk. ‘Heeft dat ermee te maken?’

‘Wil jij gaan zoeken naar die steen?’ zegt Hasna.

‘Hoe laat is het? De eerste schoolbel gaat vast zo al.’

‘Ach joh, we hebben tijd zat. Durf je niet of zo?’ vraagt ze.

Luuk rolt met zijn ogen. ‘Wie ’m het eerst ziet.’ Hij loopt naar de hoek van het grasveldje bij de Borgweg. ‘Hier is dat ding ergens neergekomen.’

Misschien zit er achter de struiken een diep gat. Waar dan zwarte rook uit omhoog kringelt. Dat heeft hij wel eens in films gezien.

Hasna haalt hem in.

‘Ja, daar in de struiken.’

Luuk knippert met zijn ogen, maar het blijft net zo schemerig. De avond is opeens gevallen, midden op de ochtend. Hij weet niet wat gekker is, die steen die opeens naar beneden kwam suizen of het zonlicht dat verdwenen lijkt.

‘Jij of ik?’ vraagt Hasna dan.

‘Hoe bedoel je?’

‘Duik jij die struiken in?’ zegt ze. ‘Of moet ik het doen?’

De struiken komen tot hun hoofden.

‘Zitten er prikkels aan?’ Luuk buigt zich voorover en bekijkt de takken. ‘Nee, dat niet gelukkig. Nou, dan eh...’

‘Ik hoor het al.’ Hasna duwt hem opzij en laat zich op haar knieën vallen. ‘Hier kwam die steen toch zo’n beetje neer?’

‘Ik dacht het wel.’ Luuk kijkt hoe de struiken eerst haar hoofd, dan haar middel, haar benen en als laatste haar voeten opslokken. Gauw kijkt hij om zich heen. Niemand ziet toch dat hij Hasna de boel laat onderzoeken terwijl hij afwacht?

Nee, er is niemand.

Het is stil en nog steeds donker.

Luuk wipt van de ene op de andere voet. Hier wachten? Of erachteraan gaan? Zijn hoofd is net een flipperkast waarin de gedachten heen en weer schieten. *Ding! Ding!*

‘O stik,’ mompelt hij voor zich uit. Hij gaat op handen en knieën zitten en kruipt Hasna achterna.

